

Bud' mojou skutočnou mamou

Napísal Balek Robert

Streda, 27 Január 2010 06:09

„Hm, aj ja sa chcem takto oprieť o teba, Mária...“ Vzdychol som si, keď som sa rozlúčil s veľmi dobrým kamarátom ešte zo školy. Už dávno sme sa nevideli, naposledy som ho zazrel stáť na autobusovej zastávke, keď som pred piatimi rokmi ešte študoval a chodieval častejšie domov. Vyzeral vtedy veľmi zúbožene, smutno... Nemohol som v autobuse kričať a predrať sa von tou tlačenicou bolo nemožné. A tak som sa zaňho vtedy akurát stihol iba pomodliť. Kopa ďalších starostí zavalila túto spomienku množstvom nepodstatností, takže som si naňho už nespomenul. Keď som ho pred dvoma hodinami náhodou stretol na ulici, skoro som ho obišiel. Aj on mňa. Ale spomienka na tie smutné oči v ten deň na zastávke ma zastavila a ja som sa rýchlo vrátil späť. Musel dlho loviť v pamäti, ale nakoniec sa mu to podarilo, s úsmevom potriasol hlavou a dali sme sa do rozhovoru.

Sadli sme si do neďalekého parku a prerozprávali celé dve hodiny. Spomínal na staré dobré časy na základnej škole. A potom sa jeho tvár skrivila a začal pomaly rozvíjať príbeh svojej mamy, ktorá ho pred piatimi rokmi opustila práve v ten deň, keď som ho zbadal z okna autobusu stáť na zastávke. Prišlo to nečakane, mala iba 48 rokov. Prestalo fungovať srdce, zlyhali aj iné orgány a rýchlo ju previezli do nemocnice. Potom sa už len čakalo nekonečné minúty, hodinu za hodinou, kým sa uvoľní operačná sála, aby ju mohli operovať na srdce... Stihli to, lenže keď ju otvorili, zistili, že má celé telo napadnuté nejakou zvláštnou chorobou, ktorá rozkladala orgány v jej tele. Nevedeli si to vôbec vysvetliť, nevedeli jej vôbec pomôcť. Zašili ju a ona potom ešte tri dni prežívala smrteľnú agóniu na svojom nemocničnom lôžku v obrovských

bolestiach, ktoré nevládali zmierniť už ani veľké dávky morfia. Nedokázal tam len tak stáť pri lôžku a pozeráť sa, ako odchádza a on nie je schopný urobiť nič... Nič. Najskôr behal po všetkých doktoroch, potom volal všetkým známym, nikto mu však nevedel poradiť po tom, ako im opísal diagnózu svojej mamy. Nikto... Zostal úplne sám. Otec ich totiž opustil, keď bol ešte malý a odvtedy ho nevidel. Mal síce mladšieho 6-ročného brata, ale ten ešte úplne nechápal, čo sa deje. Úplne bezmocný bez žiadnej pomoci zúfalo plakal pri pohľade na matkinu túžbu žiť, jej túžbu postarať sa ešte o svoje deti, ešte im prejavíť kus lásky. To bolo jediné, čo mohol – plakať a bezmocne sa prizerať ako jeho milovaný človek zomiera.

Vyčítal to Bohu: „Prečo si ju berieš? Prečo si nezoberieš tie zlé matky, ktoré sa vôbec nestarajú o svoje deti, ktoré ich nemilujú, ktoré ich odhodia? Prečo si berieš práve tú, ktorá nám je oporou a tak veľmi nás miluje, žeby dala všetko, len aby sme boli šťastní? Nerozumiem ti, Bože... Si krutý...“ Toto sa dralo z jeho srdca pomedzi plač... Nič nepomohlo. Po troch dňoch zomrela. Zostali na krku tete – matkinej sestre, ktorá bola úplne iná a v ničom sa na matku nepodobala. Hlavne nie láskavosťou a prívetivosťou. O to ťažšie sa znášala strata tej, ktorá ich tak milovala. Dodnes sa z toho nemôže spamätať.

„Vieš, keď odíde matka, stratíš svoj domov.“ – hlboko si vzdychol a mne sa tieto jeho slová vryli navždy do pamäte. „Keby sme aspoň nemuseli bývať u tej tety. Nevedel som, že je to až také zlé, ale teraz to zisťujem čoraz viac a viac. Vieš, čo mi o nej rozpráva jej dcéra, keď sme sami bez nej? Je mi o tom ťažko rozprávať, ja som nič také nezažil. Jej matka ju totiž v detstve doslova šikanovala a vlastne až doteraz sa k nej správa ako k slúžke, a predsa je jej vlastná dcéra. A jej otec, že vraj ju často bájaval a zneužíval. A jej matka o tom všetkom vedela a ani cez jej plač a úpenlivé prosby nič neurobila, nič – chápeš? Jej vlastná matka. Koľkokrát si chcela vziať život... Nepodarilo sa jej to... Nieкто nad ňou stále držal ochrannú ruku. Vo svojej izbičke má totiž nad posteľou krásny obraz Panny Márie s Ježiškom v náručí. Vždy utekala k tomu obrazu a jej jedinými slovami v srdcovú plač boli: „Mária, ty buď mojou maminkou, ty si ma schovaj do svojho náručia a chráň, ty jediná ma naozaj miluješ, ty jediná...“ Často vysilená od plaču zaspala a sníval sa jej sen, ako k nej pristúpila Mária a objala ju s takou nehou a láskou, akú nikdy od vlastnej matky nepocítila. Vtedy sa vždy od šťastia rozplakala. Máriu jednoducho prijala za svoju pravú matku, inak by neprežila. Vieš, ona vlastne nestratila svoju matku telesne ako my. Jej matka už dávno zomrela v jej srdci. Keď som to všetko počúval, plakal som spolu s ňou. Aj od bolesti z toho, ako môže byť matka tak krutá k svojmu vlastnému dieťaťu, ale aj od radosti z toho, že aj ja môžem v Márii nájsť odteraz svoju skutočnú matku, ktorá ma miluje tak ba ešte nežnejšie a silnejšie ako ma nežne a silno milovala moja mamka. Mária sa nám – uboleným deťom, ktoré fyzicky či duchovne stratili svoje matky, stala tou skutočnou milovanou mamou.“

Ešte dlho sa mi ozývali v srdci tieto jeho posledné slová. Potom sa usmial, objal ma ako dlhoročného priateľa a odchádzal pokojne smerom k blízkej lurskej jaskynke. Asi sa

Buď mojou skutočnou mamou

Napísal Balek Robert

Streda, 27 Január 2010 06:09

porozprávať so svojou milovanou matkou... Neviem, ja už totiž kľáčim pred obrazom Panny Márie a hoci mám milujúcu mamu, s túžbou v srdci jej hovorím: „Buď mne aj mojej mame skutočnou matkou, Mária, v chvíľach krásnych aj bolestných...“